

РЕШЕНИЕ

№ 4127

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2110** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.чл.56, ал.2 от Наредба № 38 от 16.04.2004 г. за условията и реда за провеждането на изпитите на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство и реда за провеждане на проверочните изпити (Наредбата за придобиване на правоспособност за управление на МПС).

Образувано е по жалбата на Д. В. Д., чрез пълномощника му-адв.К. Д.-САК против Заповед №РД-01-857/22.10.2019 година, изд. от изпълнителния директор на Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация“-София, с която на основание чл.56, ал.1 т.1 от Наредбата за придобиване на правоспособност за управление на МПС са анулирани резултатите на жалбоподателя от проведените теоретичен и практически изпит за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категория „В“, съгласно Протоколи с номера 2104/21.05.2019 година и №2311/04.06.2019 година на областен отдел „Автомобилна администрация“-София към ГД „Автомобилна инспекция“.

Наведените основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми-отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че оспорената заповед била издадена при неизяснена фактология, довело до неправилни правни изводи. Не било установено по надлежния ред, че представената от жалбоподателя диплома е неистинска.

Процесуалният представител на жалбоподателя-адв. К. Д. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на направените по делото разноски, за които представя списък по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК. Поддържа, че дали един документ е неистински следва да бъде установено с влязла в сила присъда, а не с писмо на съответната строителна гимназия. Жалбоподателят е отговарял на изискванията съгласно чл.151, ал.2 ЗДвП- притежавал е диплома за основно образование. Съгласно чл.16 ал.4 от Наредбата за придобиване на правоспособност за управление на МПС, при записване за обучение кандидатите следвало да представят документ най-малко за основно образование. Към този момент жалбоподателят е имал основно образование и е отговарял на условията. Поддържа и твърдението, изложено в жалбата, че уведомление за началото на производството и за издаването на процесната заповед никога не е било изпращано на адреса на жалбоподателя. В депозираните по делото писмени бележки, в определения от съда срок след приключване на устните състезания, преповтаря вече изложените съображения, като добавя, че наличието на образувано и водено досъдебно производство „срещу неизвестен извършител“ за престъпление по чл.316, вр.чл.308, ал.2, вр.ал. 1НК не доказвало използването на документ с невярно съдържание.

Ответникът чрез пълномощника си-юрк. Г. в съдебно заседание и чрез депозираните по делото писмени бележки поддържа, че жалбата е недопустима, като просрочена. При условията на евентуалност, ако съдът приеме жалбата за допустима, оспорва нейната основателност. Акцентира, че основанието за анулиране на резултатите е представяне на неистински документ, което се установява от представената собственоръчно подписана от жалбоподателя декларация, в която същият е вписал неистинската си диплома за степен на образование. Основанието не е, че същият не отговаря на изискването на чл.151 ,ал.2 ЗДвП, а записването за изпит чрез използването на неистински документ. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Съдът поддържа извода си за допустимост на жалбата, изложена в определението от 24.03.2023 година за насрочване на делото в открито съдебно заседание, при следните коригиращи и допълващи съображения по отношение спазването на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК:

В приложената в преписката декларация-приложение №1, с която жалбоподателят е заявил желанието си да премине теоретично и/или практическо обучение (л.58 по делото), е вписан следният негов адрес: с.Г., област София, [улица]. Този адрес се съдържа и в представените от оспорващия в хода на съдебното производство писмени доказателства-заверени копия от скици за НИ, лична карта, удостоверение за данъчна оценка (л.61-л.67).

Уведомлението за процесната заповед (както и уведомлението за началото на административното производство по издаване на процесната заповед), видно от приложените в преписката известия за доставяне, обаче е било изпратено на друг

адрес: София, ул.Я. /-9-та/ №9. Писмото е било върнато в цялост с отразяване на пощенския оператор: “непознат“ (л.13-л.14 по делото) .

Съгласно чл.61, ал.3 АПК (в действащата към 2019 година редакция), когато адресът на някое от заинтересованите лица не е известен или то не е намерено на посочения от него адрес, съобщението се поставя на таблото за обявления, в Интернет страницата на съответния орган или се оповестява по друг обичаен начин.

Изпращането на уведомлението на различен от посочения от жалбоподателя адрес- [населено място], област София, [улица], изключва законосъобразното провеждане на процедурата по уведомяване чрез някои от способите по чл.61, ал.3 АПК- чрез поставяне на съобщението на таблото за обявления, в Интернет страницата на съответния орган или чрез оповестяването по друг обичаен начин.

По тези съображения проведеното съобщаване чрез публикуване на уведомлението на официалната интернет страница на ИА АА на 18.09.2019 година (л.32 по делото) е ненадлежно. Липсата на надлежно съобщаване на Заповед №РД-01-857/22.10.2019 година пречатства поставянето на началото на преклузивния срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК преди подаването на жалбата до съда, което в случая е станало на 20.02.23 година.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

С оспорената заповед са анулирани резултатите на Д. В. Д. от проведените теоретичен и практически изпити за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категория „В“, съгласно протоколи с номера 2104/21.05.2019 година и 2311/04.062019 година на областен отдел „Автомобилна администрация“-София към Главна дирекция „Автомобилна инспекция“.

Заповедта е издадена на основание чл. 56, ал. 1, т.1 от Наредбата за придобиване на правоспособност за управление на МПС (в приложимата към датата на издаване на заповедта редакция), съгласно който изпълнителният директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" анулира резултата от изпита на кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство, за когото се установи, че за допускане до изпит е представил неистински документ или документ с невярно съдържание

От фактическа страна административният е акт е обоснован с получени от 15.07.19 г. и 18.07.19 писма от началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с които ответният административен орган е уведомен, че издаването на свидетелство за правоуправление Д. Д. е използвал неистински официален документ/ документ с невярно съдържание-диплома за завършено средно образование серия А-94, бланков № 051457 и рег.№1428/23.06.1994 година, издадена на негово име от Строителен техникум „Х. Б.“-София. В същата е декларирано и основанието за явяване на Д. В. Д. на теоретичен и практически изпити за придобиване на правоспособност за управление на МПС- загубена правоспособността си да управление на МПС поради загуба на контролни точки (чл.157, ал.5 ЗДвП) и връщането на свидетелството му за управление на МПС на 28.09.2014 година: Заповед за отнемане на свидетелство за правоуправление №44332-003260 от 23.09.2014 година.

Направеният в административното производство извод, че Д. Д. е използвал неистински официален документ е съответен на доказателствата по преписката. В декларация-приложение №1 от 28.04.2019 година, с която жалбоподателят е заявил желанието си да премине теоретично и/или практическо обучение (л.58 по делото), същият саморъчно е вписал диплома с рег.№1428 от 23.06.1994 г., издадена от СГСАГ

„Х. Б.“-София, удостоверено с подписа му. Нито верността това писмено изявление, нито авторството му се оспорват с жалбата или в хода на цялото съдебно производство, вкл. и с писмените бележки, депозираните от процесуалния му представител след приключването на устните състезания по делото. Фактът, че диплома за завършено средно образование серия А-94, бланков № 051457 и рег.№1428/23.06.1994 г. не е издадена СГСАГ „Х. Б.“, и следователно е неистинска, се установява от удостоверителното изявление на директора на С. гимназия по строителство, архитектура и геодезия „Х. Б.“, обективирано в писмо изх.№А.-03-1190 от 26.06.2019 година (л.18 по делото). Верността на удостоверителното изявление на директора на СГСАГ „Х. Б.“ не е оспорена от жалбоподателя нито с жалбата до съда, нито в хода на съдебното производство. При това положение, обратно на доводите на жалбоподателя, е ирелевантно образувано ли е досъдебно производство срещу Д. Д. или не, съотв. на какъв етап е същото. За целите на административното производство по издаване на оспорената заповед е достатъчно безспорно проведеното установяване, че Д. Д. се е позовал на диплома, която не е била издадена от СГСАГ „Х. Б.“. Ирелевантно е, че към момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е разполагал със Свидетелство за основно образование серия ДО №№001167, рег.№I-1 изд. от директора 84 Основно училище „В. Л.“, [населено място]. Наличието на свидетелство за основно образование е обстоятелство, което не изключва ползването на неистински официален документ при записването на жалбоподателя за обучение и явяване на изпит (Решение № 4834 от 9.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 8646/2022 г., VII о.).

Вярно е твърдението на жалбоподателя, че не е бил надлежно уведомен за началото на административното производство, като съображенията на съда бяха изложени във връзка с преценката за допустимостта на жалбата. Единствената разлика с изложеното от съда във връзка с тази преценка от фактическа страна е, че известието за доставяне на писмото, с което е изпратено уведомлението по чл.26, ал.1 АПК, е върнато от пощенския оператор с отразяване: „до №5-няма №9“ (л.30-31 по делото).

Дали обаче нарушението на чл. 26, ал.1 АПК е съществено или не се преценя във всеки конкретен случай. За да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила, нарушението трябва да е довело до издаване на акта при приета от органа фактическа обстановка, различна от действителната, при която същият би достигнал до друго разрешение на въпроса, предмет на воденото от него производство. В конкретния случай, обратно на доводите на жалбоподателя, фактическата обстановка е била правилно установена в административното производство. Фактическите изводи на органа не бяха опровергани в съдебното производство. Напротив-потвърдиха се при обезпечено в пълен обем право на защита на жалбоподателя. В хода на първоинстанционното съдебно производство пред АССГ, който е съд по фактите и по правото, защитата на жалбоподателят разполагаше с процесуалната възможност да релевира всички свои възражения и доказателствени искания както във връзка с фактическата обстановка по случая, така и по приложението на закона.

С оглед обхвата на дължимия съдебен контрол-чл.146, вр.чл.168, ал.1 АПК, съдът излага още, че оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 56, ал. 1, т. 1 от Наредбата за придобиване на правоспособност за управление на МПС.

Заповедта е в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от

АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правните основания за реализиране на съдържащото се в нея властническо волеизявление чрез посочване на конкретните правнорелевантни факти, предвидени в хипотезата на приложимата правна норма. Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон-осъществено е приложеното с нея основание пл.56, ал.1, т.1 от Наредбата за придобиване на правоспособност за управление на МПС.

допълнително съдът излага следното

Съгласно разпоредбата на чл. 150а, ал. 1, предл. първо от ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. В съотв. с чл. 3, ал. 3 от ЗБЛ, СУМПС удостоверява правоспособността за управление на МПС, а за български граждани - и самоличността на територията на Република България чрез съдържащите се в него данни. Съответно, издаването на СУМПС се предпоставя от придобиване на правоспособност, като за правомерното управление на МПС водачът трябва да притежава съответно СУМПС. В случай, че водачът не притежава такова свидетелство, то той е в невъзможност правомерно да установи съответната притежавана от него правоспособност. Условието и редът за издаване и отнемане на СУМПС са регламентирани в Наредба №I-157 от 1.10.2002 г. Съгласно чл. 3, ал. 2 от визираната наредба в СУМПС се отразяват категориите, посочени в чл. 150а, ал. 2 от ЗДвП, за определяне правоспособността на водачите за управление на моторно превозно средство. В свидетелството се отразяват и категории превозни средства, които водачът има право да управлява съгласно чл. 155 от ЗДвП. Съгласно чл. 11 от Наредба №I-157 от 1.10.2002 г. в първия работен ден след провеждането на изпитите областният отдел на дирекция "Автомобилна инспекция" (ДАИ)изпраща в съответното звено "Пътна полиция" при СДВР или ОДМВР оригинален екземпляр от изпитните протоколи, въз основа на които се издават свидетелствата за управление на МПС на лицата, положили успешно съответните изпити. Следователно и по аргумент от разпоредбите както на чл. 13, ал. 1, така и на чл. 14, ал. 1 от Наредба №I-157 от 1.10.2002 г., същинското производство по издаване на СУМПС в различните му хипотези във всички случаи е опосредено от наличието на редовни протоколи, обективиращи резултатите от проведените задължителни теоретични и/или практически изпити за придобиване на правоспособност за управление на МПС за различните категории. В този смисъл производството по издаване на СУМПС се развива на самостоятелно основание, като всички изисквания, в т. ч. и към документалната окомплектовка на заявленията на лицата, имат пряко отношение именно в рамките на това производство. В тази връзка оплакването на жалбоподателя, че издаденото му въз основа на изпитните протоколи (посочени в мотивите към процесната заповед и приложени по делото) СУМПС е било иззето е относимо към производството по издаване/отнемане на СУМПС, съответно подлежи на преценка от съда само при образувано отделно съдебно производство по обжалване на актове на администрацията, издадени във връзка с приложение на нормите, съдържащи се в Наредба №I-157 от 1.10.2002 г., в т. ч. и по чл. 19 от същата наредба.

По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и я отхвърля.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК правото на разноски е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение

(чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК), което съдът определя в минимален размер от 100 лева-чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, изд. на основание чл.37 Закона за правната помощ , при съобразяване с предмета на делото и проведеното едно съдебно заседание с участието на пълномощника на ответника.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. Д., чрез пълномощника му-адв.К. Д.-САК, против Заповед №РД-01-857/22.10.2019 година, изд. от изпълнителния директор на Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация“-София.

ОСЪЖДА Д. В. Д. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация“-София сумата в размер на 100 (сто) лева, разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, подадена чрез Административен съд София- град, пред Върховния административен съд на РБ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: